

Michael Vidura: Asík2

"Dobré jitro, pane... Probudte se, prosím... Omlouvám se, že vás budím, ale přál jste si vstávat v sedm hodin." Slyšel jsem neurčitý hlas odněkud z dále. Pomalu a neochotně se má duše navracela z říše snů.

"Ještě ne, Asíku... Deset minut, jo?" zabreptal jsem polohlasně téměř v bezvědomí.

"Jak si přejete pane, jen bych rád upozornil, že v takovém případě hrozí, že zmeškáte vaše pracovní schůzky."

Mysl se ztuhla vracela do reality a mně pomalu docházelo, že ten hlas patří mému zbrusu novému asistenčnímu robotu. Nebyl to zas až tak vtipný nápad stáhnout do něj z Netu slovník První republika, jak mně přiopilému připadalo včera v noci. Ta představa, že mi vytírá zadek něco s vyjádřováním Oldřicha Nového! Pevně doufám, že umí alespoň stejně nonšalantně jako on zápalit cigaretu.

"Nemějte mi to za zlé, pane, ale vašich 10 minut právě uplynulo," přerušil tok mých myšlenek Asík2.

"No jo no... Však už jsem vzhůru."

"Mohu vás tedy odkrýt, pane?"

"Ještě ne," snažil jsem se ukrást si ještě chvíli, "je tu nějaká zima. Topení! Přidej 2 stupně!"

"Zvyšuju teplotu v místnosti o 2 stupně," odpověděl ovladač topení.

"Asíku, běž postavit vodu na čaj, jinak se neproberu."

"Jak si přejete, pane," ozval se tichý šelest servomotoru vystřídaný zvukem tekoucí vody.

"Pustíme si k tomu něco. Hudba! Pust' mi ty Floydy, co jsem poslouchal předevčírem." Pokojem se jemně linuly nadpozemské tóny jako vůně čerstvě upečené bábovky. Asík si to přikvapil zpět a nezbylo, než opravdu začít vstávat.

"Do čeho mě to chceš navlíknout?" zeptal jsem se udiveně, když jsem zpozoroval nezvykle slušný oděv, který držel před sebou na ramínku.

"Z naší noční konverzace jsem vyrozuměl, že dnes očekáváte návštěvu slečny Macaté, k níž bezesporu chováte jistou přízeň. Domnívám se tedy, že na ni chcete učiniti co nejlepší dojem," odzbrojil mne. Proč já vůl do něj nestáhl raději slovník černošského prodávče kokainu z Bronxu! Faktem je, že kromě toho, že dvojka už konečně nevypadá jako nevlastní sestra Terminátora, má i daleko lepší empatické schopnosti.

Asík se ujal své práce, bezchybně mne oblékl a posadil na vozík, jakoby to dělal už tisíckrát. Díkybohu za to, že je možné přetáhnout veškeré zkušenosti z minulého modelu. Když si vzpomenu, jak dlouho kdysi trvalo zaučit nového lidského asistenta!

"Počítač! Ukaž mi novou poštu!" celá jedná stěna se rozsvítila.

"Máte 1 novou zprávu od slečny Macaté."

"Sem s ní!"

"Promiňte, ale právě volá pan šefredaktor časopisu Kolečkář, mám to přijmout?"

"Ajaj, ten bude zuřit, no přijmi to." Na zdi se zjevila rozlícená plešatá hlava.

"Viduro! Kde mám ten článek o tom, jak internet pomáhal v životě postižených?"

"Mám ho hotový," zalhal jsem, "v minutě vám ho pošlu!" Plešatá hlava beze slova zmizela.

Tak rychle! Počítač! Diktuji! Koncem minulého tisíciletí způsobil internet mnohým postiženým lidem v životě doslova revoluci. Mnozí žili v izolaci a tak sloužil jako mocný nástroj pro komunikaci. Nabídl jim také nevídané možnosti zaměstnání. Vzpomínám si, jak jsem vzrušeně datloval v tajemném html kódu svoji první webovou stránku...

"Michale, vstávej!"

"Co?....Co je?"

"Vstávej, už tě budím čtvrt hodiny. Floydí už hrajou a čaj je taky uvařený", třásl se mnou můj asistent Tomáš.

"Měl jsem neuvěřitelný sen o asistenčních robotech. Ještě chvíli a už nebudete potřeba."

"Jak teď testuješ to hlasové ovládání komplu, tak ti to evidentně vlezlo na mozek. Žádný robot člověka nenahradí! Ještě budete vzpomínat, nevděčníci!" zahrál Tomáš rozhořčeného.

"Otoč mne na bok a podej mi nořas, napíšu to na facebook, než to zapomenu." Na notebooku zablikaly windowsy.

"Probud' se," aktivoval jsem hlasové ovládání, "spust' aplikaci, fajrfox."

"František, Adam, Cyril, Emil...", speloval jsem adresu.

Škoda, že je to všechno teprve na začátku.